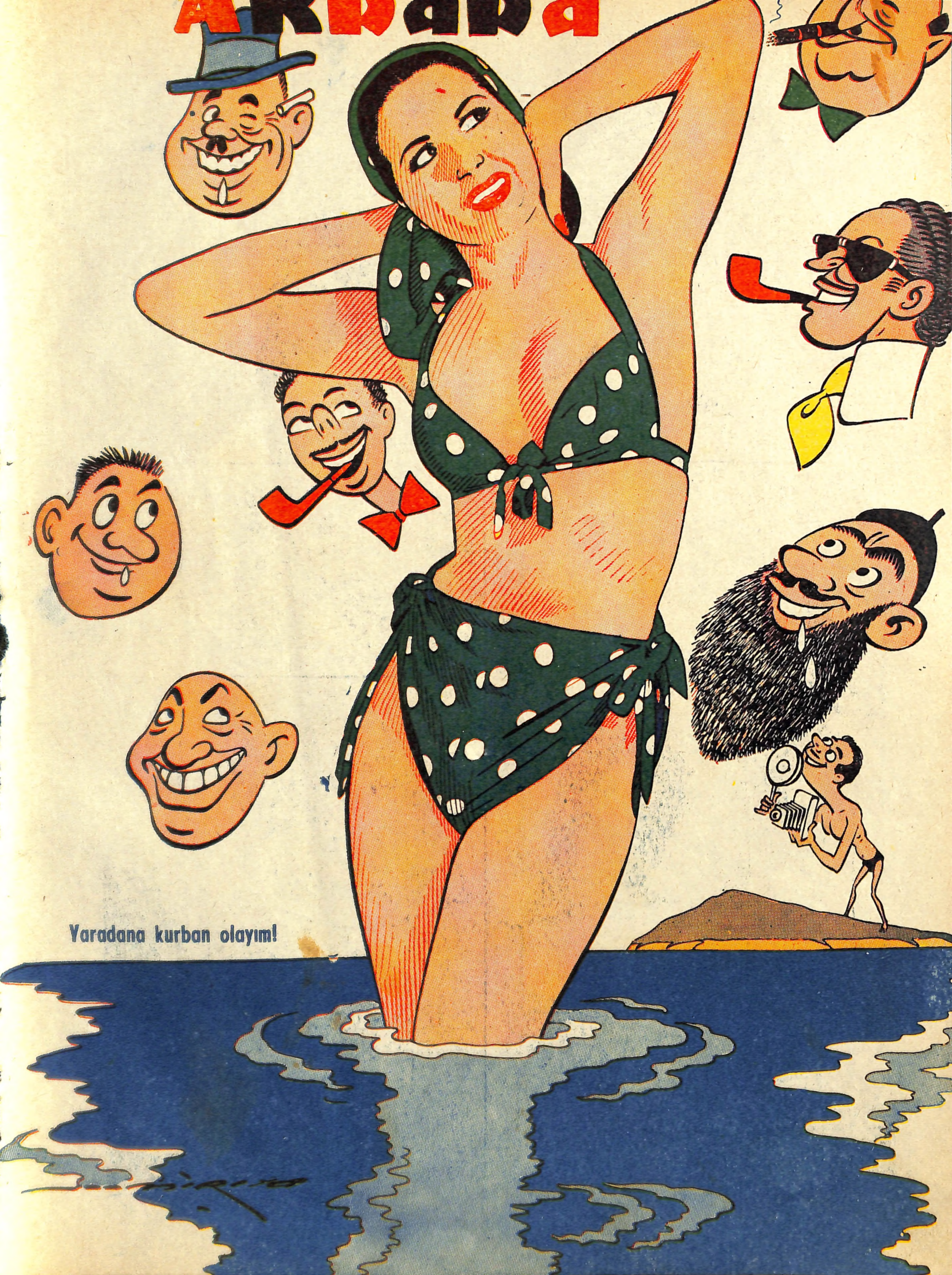

Yaradana kurban olayım!

beyhude yere miyavlama !..

SANA sürülmüş fevkalâde lezzetli ekmeğimden hiç vermem !..

Hem de annem, çabuk büyümem için, kalorisi ve A,D vitamini bol SANA yememi söylüyor.

Sana

Kahvaltılık margarini

UNİLEVER - İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. (BAKIRKÖY)

14 Cazip Renk

REKLÂM TİCARET

• DEKOLORE ETMEDEN
• EVVELCE YIKAMADAN
• TABİÎ PARILTI.

vel-çit Harika SAÇ BOYASI

Otomobil... apartman.. ev...

YILDA 16 ÇEKİLİŞ

Talih yolcuları Mes'ut gününüzün Saati yaklaştı.

SÜMERBANK

Yazı işlerini fiilen idare eden: Ahmet KOÇER
Teknik sekreteri : Selâmi Münir YURDATAP
Adres: Akbaba, Klodfarer caddesi, No: 8 - 10
Telefon : 21811 Belediye — İSTANBUL
Basıldığı yer: ERCAN Matbaası

SAYI: 125 — CİLT: 3 — 3 AĞUSTOS 1954 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

HACILARIMIZ

Üç gün evvel, temmuz sıcağının cilâladığı Galata rıhtımına serilmiş iki sefalet gördüm: Hacılarımız ve hacı gemisi...

Hacılarımız, Yolcu salonunun kaldırımlarına dökülmüştüler: İbrikleri, kovaları, sandıkları, sepetleriyle... Kendileri, eşyalarından daha az acayip değildiler: Yuvarlak vücutlarını sarmış kara çarşaftan tek gözleri ışıldayan hacı hanımlar, çocukluğumun kırk yıl evvelki İstanbulunda bile yoktu. Ama, hacı babaları derhal tanıdım: O siyah bereli küçücük kafalar, o ısırır gibi gülen rutubetli dişler, o balta sakallar, her gerilik kımıldanışında, gazete sayfalarında gördüğümüz karikatürlerdir.

Binecekleri gemiye baktım, o da yolcularından farksız: Kamaraları olmadığı için, güvertesine çam tahtasından gecekondular kurulmuş... Hani bir açıkgöz düşman:

— İşte modern Türkiye!

Diye filmini çektirse, Atatürk Türkiyesinin son dört yılda bütün dünyada kazandığı itibarı bir anda kaybederdik!

Bunlar, Bu dişili erkekli kara cehalet, bizim dindaşlarımız di, öyle mi?

Estağfurullah, gâvur bile müslümanlığı bu kadar geri göstermez!

Bunlar, bu döviz darlığında, devlet elinden biner lira alıp gidiyorlar. İnsan acı bir hayret le kendi kendine düşünüyor: Acaba bu bin liralar, 958 seçimlerinde birkaç bin reyden başka memlekete ne getirecek?

Ne tuhaftır, ben bu politikayı, başında şapka kavuklaşan, ayağında iskarpin lâpçınlaşan, sırtında ceket cübbeleşen, faziletlû Şemsettin Günaltay hocaya pek yakıştırırdım. Ama, kim derdi ki, onun bile yapmadığı bu işi atlet yapılı, Amerikan gülüşlü ve kruvaze ceketi içinde Londralı bir diplomat kadar zarif Adnan Menderes yapacak?

Hayır, kendisi çıkıp da: «Evet, ben yaptım» dese, yine inanmam!

Yusuf Ziya ORTAÇ

(HACI) AĞA

(Yalçın Çetin)

AKBABA, okuyucularının Kurban Bayramlarını kutlar.

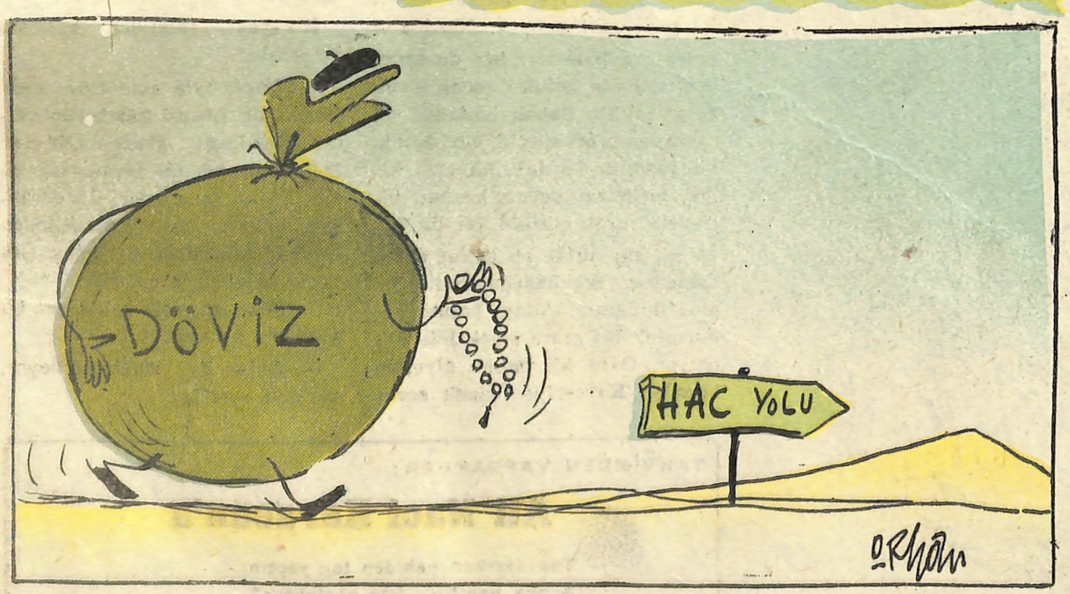

HACI BABA

(Orhan Enez)

Damla..

Kelime-i Şehadet!

Farzedin ki bizim matbaa bir gemidir, ben de bir kaptanım. Bağırıyorum:

— Kâğıt getirin...

— Yok!

— Mürekkep getirin...

— Yok!

— Çinko getirin!

— Yok!

Muharrirlere, karikatürist lere dönüp son kumandayı veriyorum:

— Öyleyse kelime-i şehadet getirin!...

NOT :

Matbaa yerine hastahane, benim yerime doktor, muharrir, karikatürist yerine hastalar ve kâğıt, mürekkep, çinko yerine de birkaç ilâç adı koyabilirsiniz!

ŞIP

Olaylar Alaylar

YABANCI SERMAYE

Eh, işimiz kekâh!.. Uğraşa uğraşa, sonunda şu yabancı sermayeyi de kafese koyduk. Amerikalı iş adamları, kıymışlar paralarına, Türkiyede, memleketimizin en önemli ihtiyacı olan, halkın sıkıntısını çektiği «Koka-kola» fabrikası kurmağa karar vermişler. Şimdi bu fabrikanın temel atma törenini merakla bekliyorum. Koka-kola'nın millî ekonomimizde oynıyacağı önemli role dair kimbilir ne kıyak nutuklar çekilecektir?

TEKER TEKER

Kadınlar Birliği, bütün gazetelere birer mektup göndererek yazarlardan «Kadınlar Birliğine lüzum var mı, yok mu?» diye soruyorlar. Akbaba'ya göre, Tanrının birliğine emanet, kadınlara elbet ve elbet lüzum var. «Kadınlar Birliği» ne gelince; biraz düşünmek lâzım. Eğer böyle bir birliğe lüzum olduğundan kendileri de şüpheli ise, biz tabiî kraşımıza teker teker çıkmalarını isteriz.

YAKALANDI

Topkapı saray bahçesinde bir çift uygunsuz vaziyette yakalanmış. Topkapı Sarayında olduğuna göre, neden uygunsuz oluyor muş? Siz hiç o sarayı gezmediniz mi? Daha uygun yer nerde bulunur.

Uygunsuz vaziyette yakalanan Bektaşinin verdiği cevabı bilirsiniz ya... «Vallahi edepsizlikten değil, yersizlikten» demiş. Mesken buhranı böyle sürüp gittikçe, evler karaborsaya düşecek, hepimizin uygunsuz vaziyette ya kalanması mukadderdir.

İllâ ki, belediyeci olup Florya da 3,5 liraya arsa alalım da, bir uygunlu vaziyete düşelim!..

UYGUNSUZ ÇİFT

Gazetelerde «Uygunsuz vaziyette bir çift yakalandı» diye bir haber okuyunca cinlerim başıma çıkıyor. Sanki bütün işlerimiz uygunlu da, koca memlekette bir bu çift uygunsuz... Uygunsuzsa ne yapsın? Her zaman uygununu bulmak kolay mı? Hükûmet bile «Kâr hadleri kararnamesi» çıkarıyor. İkinci günü uygunsuz bulup değiştiriyor.

Ah efendim ah, memlekette uygunsuz olan bir çift, iki çift olsa başımızın üstünde yeri var!

SİNEKLE MÜCADELE

Askerlik şubesinden:

— Nerelisin? diye sormuşlar. Kızarmış, bozarmış bir türlü cevap vermemiş. Israr edince büyük bir tevazula:

— Övünmek gibi olmasın ama, Kayseriliyim! demiş.

Sinekten yağ çıkaran zeki Kayserililer, sinek avlayan işsizlere bile kârlı bir iş buldular. Şimdi bütün gazeteler, Kayseri belediyesinin, kilosu otuz liradan sinek mübayaasını yazıyorlar. Birinci günü Kayserililer 32 kilo sinek getirip belediyeden 1140 lira almışlar, İlk ağızda insana kazançlı gibi geliyor. Nasıl olsa sinek avlıyorum, bir deneyim, dedim, Evde çoluk çocuk sinek avına çıktık. Sabah başladık, akşama kadar bir sürahi, dört tabak, bir vazo, üç bardak, bir cam kırdık, birimizin burnu kanadı, birimizin suratı çürüdü, bir de bakdık ki, altı nüfus on dokuz sinek tutmuşuz. Eczahanede tarttırdık, otuz iki gram. Adam başına beş kuruşluk iki gram sinek bile düşmüyor. Oysa ki, benim niyetim, buradan Kayseriye sinek sevkedecektim. Akşam Kayserili bir dostum geldi. Bizi, yara bere için de, ortalık darma dağınık, çanak çömlek kırılmış görünce:

— Ne oldu? Geçmiş olsun!.. dedi.

Hikâyeyi anlatınca kahkaha ile güldü.

— Sinek öyle avlanmaz, dedi. Kayseride hususî sinekçiler vardır. Kendileri sinek üretirler. Sonra bir odanın tavanından sinek kâğıdı sarkıtırlar. Bir de akşam bakarlar ki, kendiliğinden bir kaç kilo sinek tutulmuş. Götürür belediyeye satarlar.

— Peki, Kayseri belediyesi bu sinekleri ne yapar?

— Onlar da sinekleri boyar, arı diye satarlar.

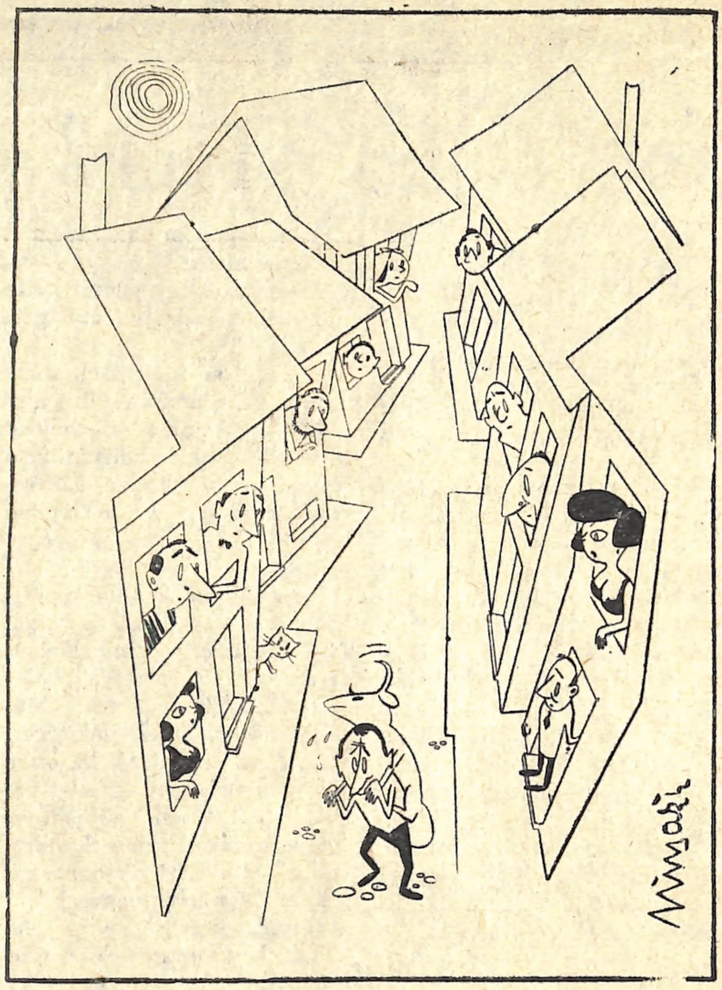

— A!.. Kurbana bak!.. (Niyazi Yoltaş)

KAYSERİDE SİNEĞİN KİLOSU OTUZ LİRAYA SATILIYOR
(Gazetelerden)

— Ah birader, Kayseride olsaydık, para kırardık şimdi!.. (Yalçın Çetin)

TAKVİMDEN YAPRAKLAR:

Ali Naci Karacan'a

Top atarken yeniden top yaptın,
Acaba namlusu kaç pusluktur?
Her şeyin tam Ali Naci, dostum,
Eksiğin sadece meb'usluktur!

ORHAN SEYFİ ORHON

İki Karar

Hükûmetin aldığı son döviz kararları hakkında ayni yazarın birer gün arayla yazdığı iki yazıdan ilki:

Hükümetimizin döviz kaçakçılığını önlemek için aldığı son kararlar, memleket ekonomisi bakımından çok isabetli ve yerindedir. Dış memleketlere yüz lira ile çıkıp, dönüşte getirdikleri eşyalarla dört mağaza açan lardan hesap sorulmuyordu. Her sene milyonlarca Türk parası yabancı memleketlere akıp duruyordu. Bu cesur kararın dan dolayı akıncı ruhlu hükümetimizi tebrik... ve saire...

Ertesi gün hükümet bu kararı geri alınca ayni yazar, ayni gazetenin, ayni sütununa aşağıdaki yazıyı yazmıştır:

Hükümetimiz, döviz permisi almıyanlara pasaport verilmemesi hususundaki aldığı kararın yanlışlığını derhal anlayarak, büyük bir isabetle bu karardan derhal vaz geçmiştir. Seyahat hürriyetini tahdit edecek mahiyette olan bu sakat karar memleket ekonomisini de baltalayıcı bir hususiyet arzediyordu. Yanlış kararlardan der hal dönmek gibi büyük bir basiret gösteren berraklığa doğru yol alan hükümetimizi tebrik eder... ve saire...

Hükûmet bu konuda bir kere daha karar değiştirdiğinden sayın muharririn nasıl dönüş yapacağı merakla beklenmektedir.

— H. C. Yalçın'ın hâtıraları münasebetiyle —

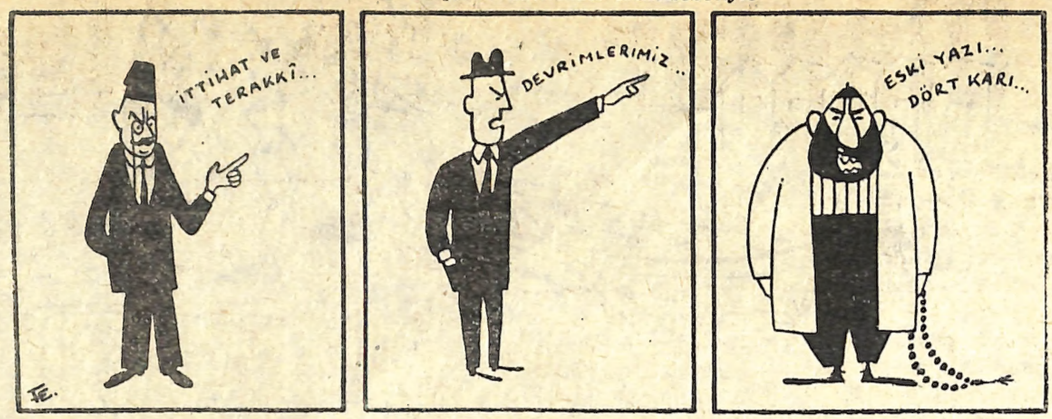

(Meşrutiyet hatıraları), (Cumhuriyet hatıraları), (Demokrasi hatıraları)!..

DERT ORTAĞI

Arkadaşına bir çapkınlık macerasını anlatıyordu.

— Kızı aldım, yemek yedik. Sinemaya gittik. Oradan bir gazinoya gittik. En sonunda bana ne dedi, biliyor musun?

— Hayır...

— Ya!.. Nereden bildin? Yoksa sana da ayni cevabı mı vermişti?

SUÇ

Sokakta giderken, kadına «inek» diye lâf atmış; mahkeme ye verilmişti. Müdafaa sadedinde hâkime sordu:

— Peki efendim, bir kadına inek demek suç, ama herhalde bir ineğe hanımefendi demek suç değildir...

— Değildir.

Bunun üzerine sanık, dâvacı kadına döndü:

— Affedersiniz hanımefendi! dedi.

ÇEKİM

Oğlundan şikâyetçi idi. Arkadaşı:

— Hayret yahu! dedi; sen ne kadar dürüst, çalışkan bir insansındır, halbuki... Demek oğlun sana çekmemiş...

Öteki içini çekti:

— Maalesef azizim... Sade ben den çekiyor!

BOŞ YER

Sıcak beynine vuranlardan biri de, metresini otuz sekiz yerinden bıçaklamış.

— Neden bukadar vurdun?

Diye sormuşlar.

— Ne yapayım, zaten ufak tefek; sıska bir şeydi; demiş. Vücudunda bıçaklanacak başka boş yer bulamadım!

C. H. P. MERKEZİNE GİREN HIRSIZ, ÇALACAK BİR ŞEY BULAMADI! (Gazetelerden)

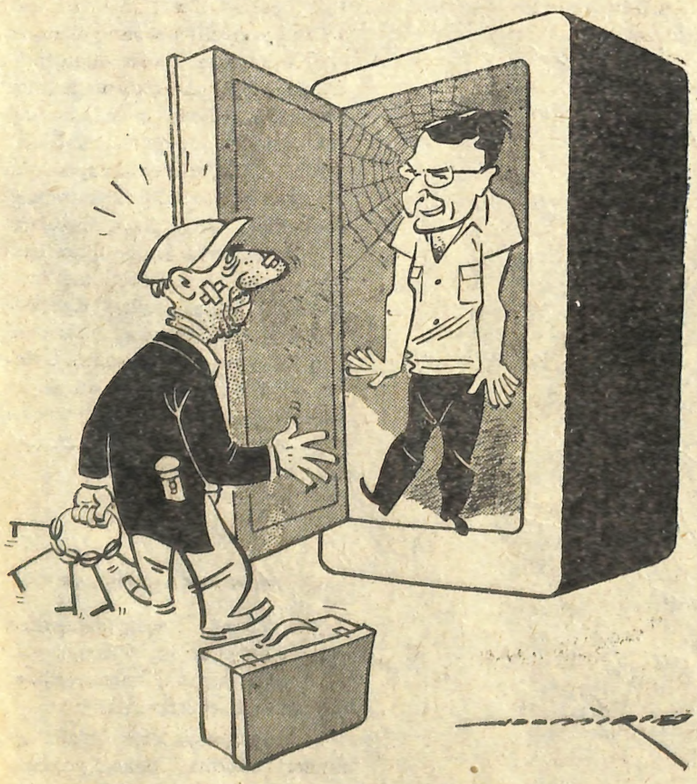

Hırsız — Kasanın içinde işin ne be?..
Kasım Gülek — Ne yapayım, utancımdan saklandım!..

Tebrik Hastalığı

Yazan: Dr. Prof. Ahmet MİKROSKOBİK

HASTALIK HAKKINDA GENEL BİLGİLER :

Memleketimize has bir illet olan tebrik hastalığı, o kadar yaygın bir hâle gelmiştir ki, doktorlar da bu hastalıkla malûl olduklarından, hastalığın tedavisi imkânı kalmamıştır. Hastalık bulaşıcı olmakla beraber, hiç et tehlikeli değildir. Bilhassa bayram günlerinde hastalık nisbeti büyük bir artış gösterir.

HASTALIĞIN ARAZI :

Bu hastalık, daha küçük yaşta iken, babaların çocuklarına: «Öp amcanın elini!...» telkinlerile başlar. Ve durmadan inkişaf eder. Bir kere yakalananların artık kurtuluş ümitleri yoktur. İlk zamanlar, yalnız şeker ve kurban bayramlarında hastaları nöbet tutarken, sonraları Cumhuriyet, Zafer bayramı, çocuk bayramı gibi millî, bahar, çiçek bayramları gibi gelenek bayramları da kâfi gelmediğinden, hastalar hergün bayram yapmağa kalkarlar, ateşler içinde yeni tebrik vesileleri ararlar.

Doğum, nişan, düğün, yıldönümleri, isim günleri, hastalığın nüksetmesine sebep olur. Hastalar, tebrikden bir iki gün evvel, telâş içinde kıvranmağa, cep defterlerini karıştırmıya, postahanelere koşmıya başlarlar.

Hastaların takvimlerinde bayram tarifeleri, cep defterlerinde eşin dostun evlenme, doğum ve yaş günleri tarifesi vardır. Hastalığın son devrelerinde artık tebrik için gün ve saat bulamayanlaın, ölümleri, boşanmaları bile tebrik edecek kadar kendilerini kaybettikleri çok görülmüştür. Bir kere nöbet geldi mi, hasta ısparmozlar içinde önüne gelenin boynuna, eline sarılıp mutlaka tebrik edecek bir şey bulur.

HASTALIĞIN MİKROBU :

Bu hastalığın, tebrik kartı, bükülmüş insan vücudu şeklinde çeşitli mikropları vardır. Bir milimetrenin binde biri kadar olan mikroplar, zamanla insan büyüklüğünü alır. Bilhassa el etek ve dudak kısmında süratle çoğalırlar.

HASTALIĞIN TEDAVİSİ :

Tebrik hastalığı irsîdir ve hastalar artık muafiyet kesbetmişlerdir. Bu hastalığa karşı mukavemet edenlere rastlanırsa da böylelerine soğuk (frigide), kaba vasfı verilir.

Penisilinde, sirke ve bozada olduğu gibi, bazı mikropların vücuda faydalı olduğu malûmdur. Tebrik hastalığı mikrobu da vücuda faydalı mikroplar arasında yer alır. Bu mikroplar, başarının belli başlı âmilidir.

İşte bu sebepten hastalığın tedavisine hem lüzum gö mez, hem de imkân yoktur.

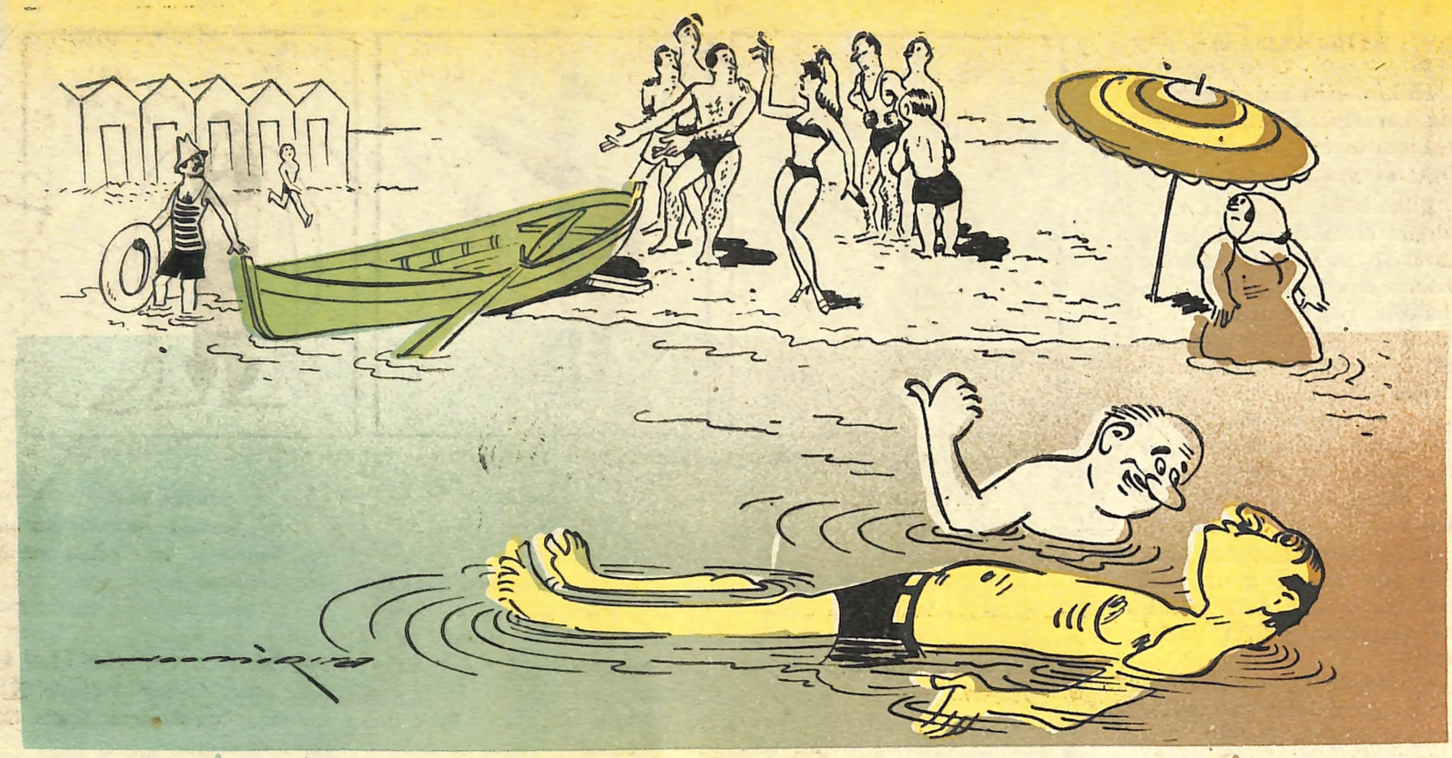

— Birader, şu ölü taklidi yapmaktan vazgeç, sahilde karın dul taklidi yapmağa başladı!.. (Necmi Rıza)

Tarsustan Notlar

Kilit ve anahtar

Turistik Tarsus gemisi ile New-York'a gider gitmez, Türkiye Turizm Kurumunun başkanı Lütfi Kırdar, İstanbul şehrinin anahtarını New-York belediye reisine teslim etmiş. Gazetelerde bu haberi okuyan İstanbul belediye reisi Gökay:

— Olamaz, imkânı yok!.. Diye bağırmıştır, çünkü İstanbulun anahtarı bende. Olsa olsa, Lütfi Kırdar maymuncuk vermiştir.

Buna rağmen, ihtiyatlı belediye reisimiz, ne olur ne olmaz endişesiyle İstanbul kapısının kilit ve anahtarlarını değiştirtmiştir.

Bize kalırsa, Nasrettin Hoca türbesi gibi yakası paçası, kapısı bacası açık olan İstanbul için, bütün bunlar beyhude zahmettir.

YAHUDİ GÜZELİ

Tarsus gemisi ile Amerikaya bir de seyyar sergi götürdüler. Bu sergide, güzel Türk kızlarından mankenler, eski ve yeni Türk kıyafetlerini Amerikalılara gösterdiler. Ve ne oldu bilir misiniz? Amerikalılar bizim kıyafetlerimizi, mankenlerimizi o kadar beğendiler ki, içlerinden birini ayda beş bin Türk lirasına bir yıllık konturat yaparak angaje ettiler. Bu güzel Türk kızı, manken kimdir bilir misiniz? Dolly adında bir Yahudi...

Bir maksadı da Türkiyeyi dış memleketlere tanıtmak olan Türkiye Turizm Kurumu, acaba Filistin Turizm Kurumu ile ortak mı çalışıyor?

Kurban Bayramı

Yine bayram geliyor, eğlenelim, îd edelim,
Ne kadar varsa elem, hepsini tebîd edelim

A efendim bize yıldan yıla bayram gelir az,
Çıkarıp bir yasa bayramları temdid edelim.

Ne şeker var, ne de et, bâri tebessüm ederek
Meselâ her günü bayram diye tesîd edelim.

Öyle yandık ki cehennem bize yazlık gibidir.
Yanalım, ah edelim, bayramı teşdid edelim.

Kime baksan barut olmuş, acı söz söylenemez,
Şaka anlar, geliniz, Valiyi tenkid edelim.

Yine bak muhtekirin uğruna kurban gideriz,
Yüzde bin kârına fiyatları tesbit edelim.

Gülelim, eğlenelim, cûşu huruş eyliyelim,
Atarak kahkaha düşmanları nevmîd edelim.

FALAN - FİLAN

KURBANLIK..

(Niyazi Yoltaş)

TERSİNE

Başka memleketlerde Turizm kurumları, kendi memleketlerine yabancı turistler çekerek, memlekete döviz sağlamağa çalışırlar. Bizde? Hayır... Mademki siz bize gelip kazıklanmıyorsunuz, biz de inat olsun diye, size gelir kazıklanırız işte!.. Millî parolalarımızı hatırlıyalım: «Biz bize benzeriz», «Herkes gider Mersine, biz gideriz tersine!..»

KAÇAKLAR

Dört yüz elli Tarsus yolcusundan, otuz ikisi geri dönmemiş, kaçak olarak Amerikada kalmış. Şimdi New-York polisi, bu kaçakların peşinde imiş!.. Kaçanlar haklı... İskenderun vapurunun baş kamaracısı gibi kokain kaçıramadılar, döviz kaçıramadılar. E... Amerikaya kadar gitmişken, bi riş yapıp memleketi tanıtmak da lâzım. Ne yapsınlar? Kendileri kaçmışlar!.. Turizm Kurumu için bu yine bir başarıdır. Öyleya, ya kaptan, çarkçı, ateşçi de kaçsaydı. Zavallı Lütfi Kırdar, koca Atlantiği yüze yüze geçmeğe mecbur olacaktı.

NEDEN KAÇMIŞLAR

New-York'ta kaçak dolaşırken yakalanan otuz iki Tarsus yolcusu sorgularında, kaçma sebeplerini şöyle açıklamışlardır:

— Amerikaya gelen bizim gazeteleri okuduk. Şeker yokmuş, su yokmuş, ekmek yokmuş... Et, zeytinyağı pahalı imiş de, korkumuzdan gidemedik.

Gazetelerden: Kayseri Belediyesi bir kilo sineği 30 liraya alıyor!.. (Semih Balcıoğlu)

ÖBÜR HAKİKAT..

Çeviren :
Adnan TAHİR

Pitigrilli'den

VİCTOR Hugo, küçük Guernesey adasında sürgünken, hayranlarından biri ona bir mektup göndermiş; fakat ya adresi bilmediği, yahut da o kelimenin imlâsını sökemediği için, zarfın üzerine sadece: «Victor Hugo - OCEAN» diye yazmış.

Bu mektubun yerine ne kadar zaman sonra vardığı kesin olarak bilinmiyor amma, vardığı gayet iyi biliniyor.

Bu vak'adan senelerce sonra birisi fıkrayı çeşitli sınıflara mensup kimselerin hazır bulunduğu bir toplantıda anlatıyordu. Bir artist dalgın hareketlerle başını iki tarafa sallayarak adres hülâsasını tekrarladı: «Victor Hugo Ocean. Şöhret hakkında insana eni konu fikir veriyor...»

Posta idaresinde çalışan bir memur ayrı bir zaviyeden mütalâa yürüttü:

— Ulaştırma işleri o zamanda da mükemmelmiş...

İşte aynı esasa dayanan iki ayrı görüş... İkisi de birbirinden farklı olmakla beraber ileri süren kimselerin şahsî menfaat ve meşru gurur hisleriyle beslenmiş birer noktayı nazar...

Lady Godiva'nın hikâyesini hepimiz biliriz. Bu hanım, Coventry vergi tahsildarının karısıydı. Herif tamahkâr mı tamah kâr... Lady'nin halk arasından yetişme olup olmadığı pek malûm değil amma, his bakımından demokrasiye son derece temayül ettiği muhakkak...

Fırsat buldukça kocasını, âciz mükelleflere karşı biraz daha yumuşak, biraz daha merhametli olmağa davet eden genç kadın, tavsiyelerinin hiç bir şekilde dikkate alınmadığını görünce, günün birinde çırçıplak soyunduktan sonra bir ata binerek Coventry caddelerinde dolaşacağını söylemiş. Bu garip protesto tarzının el altından reklâmını yapmayı da unutmamış.

Üst tarafını hatırlıyorsunuzdur. Hanımefendi, çıplak vücudunu sadece uzun saçlariyle örterek bir ata atlamış... caddeye fırlamış. Onun geçtiği sokaklarda pancurlar telâşla kapanmış, perdeler hırçın bir ifadeyle indirilmiş...

Bu vak'ayla ilgili bir teferruat daha var. Amma pek bilinmeyen bir teferruat. Lady Godiva'nın protesto gezisinden bir gün evvel, şehrin aristokrat klüplerinden birinde üç beş ihtiyar ertesi gün vuku bulacak garip şeyden bahsediyormuş.

— Tahsildarın karısı ata binerek şehir sokaklarında çırçıplak dolaşacak öyle mi?... diye gruptakilerden biri lüzumun dan fazla tarafsız bir ifadeyle sormuş. — Gidip bakmalıyım... Şehrin sokaklarında at görmiyeli kimbilir kaç sene oldu?...

O tarihli gazetelerde Pirandello'nun bile iştahını tahrik edecek kadar eğlenceli havadisler çıkmıştı. Gerçi muasır münekkitlerden bazısı Pirandello için «geride kalmış bir sanat adamı» diyor... amma hakikatlerin daima öbür yüzünü arayan bu son derece zeki müellif, aktüalitesinden zerresini bile kaybetmiş değildir. Çünkü her hakikat daima tepetaklak olmağa mahkûmdur ve bir tek noktayı nazar diye bir kaide kabul edilemez.

New York'ta, Lexingon muharebesini temsil eden âbidenin ayakları dibinde Lady Godiva tarzında güneş banyosu yapan Carol Nel isimli yirmi bir yaşında sarışın bir kızı tevkif etmişler. Bunun saçları, Lady Godiva'nınkilere nispetle çok daha kısaymış.

Genç kız orada, o vaziyette

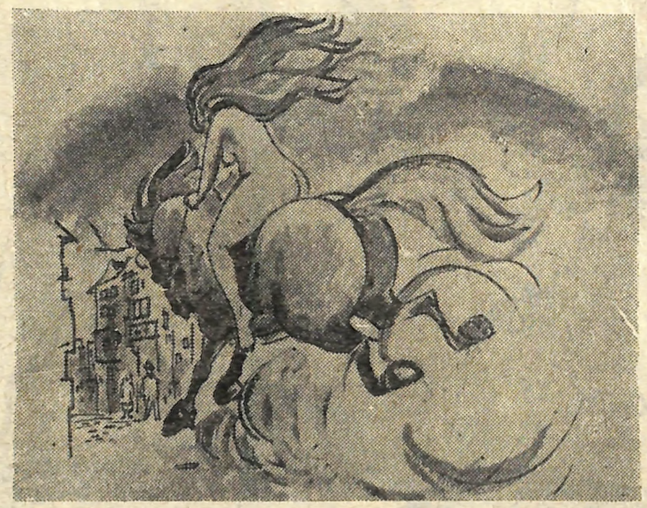

kaldığı yirmi dakika müddetince kumaş fabrikatörleriyle moda yaratıcılarını hiç bir bakımdan alâkadar etmeyen Yunanlılarla Ispartalıların yaşadığı esatirî hayatı düşünürken meydan mütemadiyen artan bir kalabalıkla dolmağa başlamış. Şimdi (France Presse ajansı devam ediyor) bu genç kız umumun ar ve haya duygularını rencide etmek suçundan (hakikatin birinci yüzü) bir de (hakikatin ikinci yüzü) hırsızlarla işbirliği yapmak suçundan mahkemeye verilecek. Zira, onu seyretmek için toplanan kalabalığın arasında faaliyete geçen bir yankesiciler çetesi yüz on beş saatle seksen üç cüzdan çalmağa muvaffak olmuş.

Ayni ajansın, gazetelerde Londra menşeli bir havadisi daha çıktı. Ernest Oldest isimli bir adam, bizzat terbiye ettiği bir fareyle sokak rezaletlerine sebep oluyormuş. Hayvancağız aylarca sûren sıkı bir talim ve terbiye faslından sonra kadın eteklerinin altında girmek bakımından ihtisas sahibi olmuş. Oldest (bütün diğerleri gibi bir manyak... fakat çok daha beterleri olduğunu da unutmayalım...) bu deli saçması buluşu sayesinde âdetâ günün adamı olmuş.

Bacakları arasında fare gören her kadının yapacağı ilk hareket şaşkınlıkla eteklerini kaldırmak oluyor tabiî... Oldest'in elinde fotoğraf makinesi hazır. Çektiği resimleri daha sonra müstehcen fotoğraflar neşreden bir mecmuaya veriyor. Hem de avuç dolusu para mukabilinde.

Buraya kadar herşey normal. Fakat günün birinde Hayvanları Koruma Cemiyeti bu çok kârlı işe mâni oluyor. Mahkemeye verilen esbabı mucibe: «masum ve biçare hayvanları yüz kızartıcı şakalara âlet etmek...» cümlesiyle başlamaktadır.

Herkes, herşeyde aradığını bulabiliyor. Daha doğrusu herkes herşeyde kendi menfaatlerini gıcıklayan tarafları bulup çıkarabiliyor. Günlük hayatın karmakarışık seyrini bizi yalancı mevkiine düşüren vak'alar bile bizi kendilerine iman kadar kuvvetli rabıtalarla olduğu nispette, pamuk ipliği cinsinden müteredditt düğümler le de bağlamaktan geri kalmıyor. Geçici olduğunu bildiğimiz halde yalanlardan bile kendimize hakikat payı çıkarmağa bayılıyoruz.

Şeyler, ister istemez bizim me bürünmek zorunda kalıyor.

Fransız ihtilâlinin en acıklı günlerinde (İnsan haklarının ilân edildiği gün mü, yoksa Bastil'in alındığı gün mü şimdi pek hatırlayamıyorum) vurdummaz Parisliler Sen nehri kıyılarında balık avlamakla meşgul lermiş.

Bunlardan biri ağını atarken:

— Suyu bulandırmasınlar da ne halt ederlerse etsinler... diye homurdanmış.

İnsan olmaktan ziyade azizliğe lâyık bazı kimseler için kâinat, ıztıraplariyle beraber dünya, lahlâka taallûk eden mutlak kıymetler, onlardan âdetâ birer parçadır... Çünkü en yakınından en uzağına kadar bütün olayların mekanizması onların nabzında ihtizaz etmektedir. Bunlar müstesna, diğerleri için ayrılık ve tecrit vazıh olduğu kadar kategoriktir de...» Ben ve kâinat...» diye düşünür onlar. Bunu söylemeseler, bunu söylemeseler, bunu düşünmeseler bile, tavır ve hareketlerinden bu telâkkiyi yüzde yüz benimsedikleri derhal anlaşılacaktır.

İnsan kalbini istismar inhisarı ötedenberi şairlerle muharrirlerin elindedir. Bunların çoğu ayni istisnayı eserlerine başlık yapmaktan çekinmemişlerdir. Geçen asırda «O ve Öteki» bu asır başında da «Sen ve Ben» gibi eserler âdetâ kapışılmıştı. Son günlerde de buna benzer bir yenisi çıktı. «Sen ve O».

Ruhları birbirinde eriten en kuvvetli terkip aşktır diyorlar. Aşkta bile bu istisna bertaraf edilmiş sayılamaz. Kendini erkeğin çılgın kucaklamasına terkeden bir genç kadın, vücudunu açtığı nisbette gözlerini yumacaktır. Bu zevk duyduğu için mi böyledir?... Hicap duyduğu için mi?...

Zevk de olsa, hicap da olsa mesele gayet basit. Mevcut olan herşey arasında, ancak bize ait olanları hakikaten mevcut sayıyoruz.

Arzu ettiği herşeye mâlik olmağa alıştırılmış hasta bir kız çocuğu bir akşam, bahçesindeki ağaçların arasından geçen ayı görünce:

— Ben şu ayı istiyorum, diye mırıldanmış.

Babası ile annesi ayın hem çok uzak, hem de çok büyük olduğunu anlatmağa çalışmışlar.

— Hiç de uzak değil... İşte şuracıkta, ağaçların üstünde, diye çocuk baş parmağı ile işaret parmağını birleştirerek itiraz etmiş. — Baksanıza şu kadarcık bir şey...

Emekler boşuna gittiği için kız çocuğu her gece ayı istiyormuş. Olmaz dedikleri vakit de muntazaman ateşi yükseliyormuş. Aile doktorunun fikri alındıktan sonra, babası kuyumcu

Kadın Olan Erkeğin HATIRALARI

Yazan: İlâllah Şerrinden

— 10 —

ya ay şeklinde bir gümüş madal ya ısmarlamış.

— İşte sana ay, diye akşam üstü de odanın kadife perdelerini kapadıktan sonra madalya yı kızına vermiş.

Çocuk, tasavvur edilemiyecek kadar sevinmiş, mes'ut olmuş.

Fakat bir akşam perdeleri ka pamayı unutuvermişler. Bir de ne görsünler? Çocuk pencerenin önünde oturuyor. Boynu bü küük... Gözleri dalgın... Ağaçların üstünden geçen aya bakmakla meşgul...

Ana, baba, doktor... Üçü de telâş içinde... Çocuk durumu anlayacak... Ateşi yükselecek... Büsbütün hastalanacak...

Halbuki çocuk, ince bir zincirle boynuna astıkları madalyayı narin parmaklariyle okşadıktan sonra şöyle mırıldanıyor:

— Bakın... ağaçların üstünden sahte bir ay geçiyor... Halbuki sahicisi bende... Onu benimkinin yerine koymuş olacaklar...

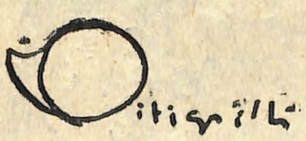

— Çok züppe herif... Yaz geldi mi, esvabına beyaz yama vuruyor!..

(Ferruh Doğan)

Oğlana, Abdürrezak efendiye çaktırmadan bir çimdik bastım, yüzü mosmor, tepine tepine yere yuvarlandı.

Abdürrezah efendi, gözleri süzük, soluya soluya:

— Vallâhi aklına bir şey gelmesin, para falan istemeğe gelmedim. Tebrik etmeğe geldim, kadın olmuşsun da...

— Oldu bir şey, dedim.

Yutkuna, yutkuna:

— Kadın değil, âfet, bir içim su olmuşsun!..

— Teveccühünüz Abdürrezak efendi, siz o gözle bakıyorsunuz da...

— Vallâhi değil!..

Biraz durdu, bakındı, sonra:

— Bir şey lâzımsa... Allah aşkına sıkılma!.. Benim dükkânım sizin demektir.

Masum Meryem işvesiyle:

— Vallâhi bilmem ki... Bu iyiliğinizin altında kalacağım, dedim.

— Zararı yok, zararı yok...

Dedi, telâşla seğitti, gitti.

Oğlan yerde hâlâ iki gözü iki çeşme, tepiniyordu. Ne olsa ana kalbi, dayanamadım. İki tokat da ha aşkettim.

Biraz sonra kapı çalındı. Bakkalın çırağı, dolu küfe ile geldi. Abdürrezak efendi, neler gönder

«Dil yaresini andıracak yâre bulunmaz!..» (Ferruh Doğan)

miş, neler... Salamından, midye dolmasından, meyvesinden, etinden, şarabına kadar. Kendi dükkânında olmayanları da başka yerden almış olacak. Çırak, küfesini boşaltırken:

— Biraz sonra ustam da gelecek, selâm söyledi, dedi.

Ben hemen arka balkonda iki sofrasını kurdum. Oğlan da tıka basa karnını doyurdu. Aldım Huriyeciğimin bütün resimlerini, koydum karşıma, başladım utak ufak çakıştırmağa. Hele o evlendiğimiz gün, çelenklerin, buketlerin arasında çektirdiğimiz baygın bakışlı resim kadar dünyada komik başka bir şey olamazdı, yarabbim! Ben bu suratsız, meymenetsiz karıya nasıl da tutulmuştum.

Hâtıralarımın içine gömülmüş iken kapı çalındı. Cumbadan baktım, Abdürrezak efendi, güveyi traşı olmuş, en yeni elbiselerini giymiş kapıda... Hiç aldırış etmedim. Çaldı, çaldı, sonra:

— Vay namussuz karı, atlattı beni, alacağı olsun.

Olsun, bunun acısını çıkarırım ondan diye söylene söylene gitti.

Tekrar masanın başına geçtim. Çektim kelleyi. Çoktandır bu kadar zengin bir sofrada oturmamıştım. Şimdi ne olur, Huri bey de yanımda olsa. Bütün saadetim tamam olurdu.

Derdimi unutmak için öyle içmişim ki, orada, masanın dibinde sızıp kaldığımın farkında bile olmadım. Gözlerimi açamıyorum. Yüzümde, Huriyenin öpücüklerini hissettim. Her tarafımı öptü, sonra da ağzımı burnumu yalamağa başladı. Zevkten eriyordum. Kendi kendime «Bu karı böyle şey yapmazdı ama, ne oldu?» diyordum. Yüzümde, yanaklarımda, ağzımda, burnumda onun nemli dudaklarını hissettikçe, gözlerimi açmadan:

— Hayatım!.. Huriyeciğim, sen misin? Canım!.. Diye sayıklar gibi sesleniyordum.

— Mırr, mırr, mırnav!.. Diye sesler duydum. Gözlerimi zorla açtım. Meğer beni, ağzımı burnumu yalaya yalaya uyandıran tekirmiş... Güneş tepemde kaynıyordu. Cacık kâsesi ile devrilmiş, domatesler başımın altında ezilmişti. Malta taşlarına düşüp parça parça olmuş kayık tabağı gibi hurdehaş vücudumu, zorla yerden toparladım. Doğru banyoya girdim. Vücudumdaki bütün kıllar dökülmüştü. Elimi tenimde dolaştırdım, yumuşak, yumuşak, kaygan bir vücut... Artık bir defa daha erkek olmaktan ümidimi kestim. Boy aynasının önüne geçtim... Dolgun göğüslerimi, kalçalarımın yuvarlaklığını görünce şaşkına döndüm. Beni bu halimde bir kere Huri görse, deli divane olurdu.

Banyo, biraz aklımı başıma getirmişti. Ben karımı, yani kocamı bulunciya kadar ne yapacaktım? Kendime bir iş bulmam lâzımdı. Bir kere gidip bizim eski müdürü görsem fena olmazdı. Aksi bir herifti. Adam fazla diye, dairedeki bütün ücretlilere yol vermişti. Ama, kadın gördü mü dayanamazdı. Giyindim, kuşandım. İki dirhem bir çekirdek olmuştum. (Sonu var)

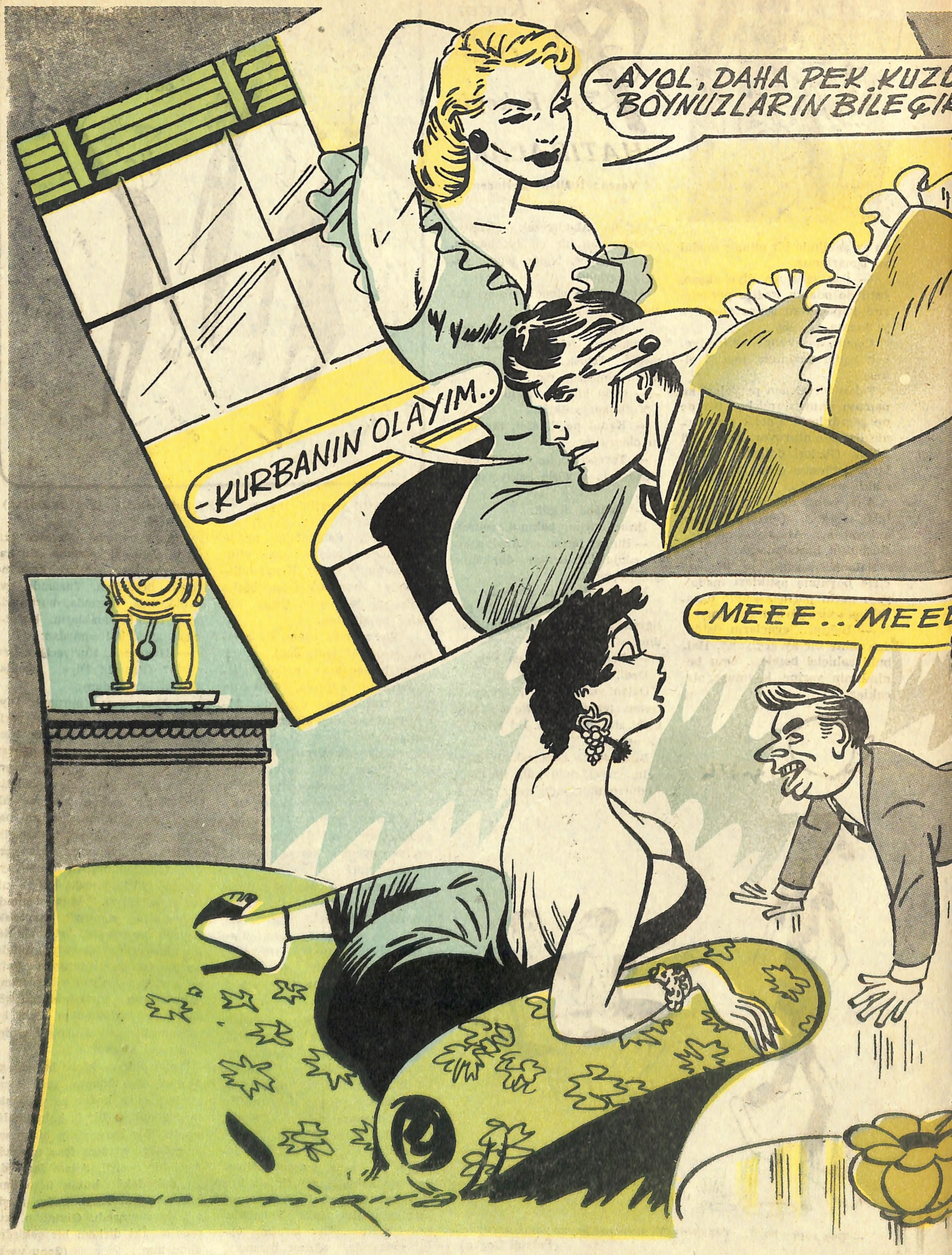
-AYOL, DAHA PEK. KUZU
BOYNUZLARIN BİLEÇİK
-KURBANIN OLAYIM..
-MEEE.. MEEE

Şakaları

Fotoğraftan Karakter Tahlili

Akbaba, okuyucularına yeni bir hizmette daha bulunmak için, altından kalkamıyacağı yeni fedakârlıkları göze almıştır. Dünyanın en büyük, fotoğraftan karakter tahlili mütehassısı, Ali Remilci'yi Üsküdar Cezaevinden tahliye olur olmaz, idarehanemize davet ettik.

Dünya çapındaki büyük fotografolog, bundan sonra maalesef Akbaba ailesi arasına karışmış ve bütün mesaisini yalnız Akbaba okuyucularına ayırmıştır.

Sayın okuyucularımız, fotoğraflarını bize gönderirlerse, Ali Remilci'nin fotoğraflar üzerinde yaptığı, karakter tahlillerini bu sütunlarda yayınlıyacağız.

Müthiş fotoğrafoluğun ilk gelen okuyucu fotoğraflarına bakmadan yaptığı karakter tahlillerini aşağıda okuyacaksınız.

KIYMETLİ OKUYUCULARIMIZDAN HAMİYET YÜCESES

Yirmi beş sene evvel çektirdiğiniz güzel resminizi aldık. İstediğiniz zaman, mektuplarınızı ve resminizi iade ederiz.

Fotoğrafınızdan anlaşıldığına göre, siz bir dalda durmuyorsunuz. Daima yanık bir bül, bül gibi daldan dala konuyor, makam değiştiriyorsunuz.

Çok çabuk kızan bir mizacınız var. Pek çabuk alev alıyor, yerli yersiz, hemen bağırıp çağırmıya başlıyorsunuz. İçiniz boşalıncaya kadar bağırıp çağırmanız için, gürültü ile mücadele edilmiyen, sâkin bir dağ başında oturmanızı tavsiye ederiz. Ayni zamanda iyi bir ev hanımısınız. Fakat, tabakları kırmak istemiyorsanız, sakın bulaşık yıkamayın, iğne ile yaralanmak istemezseniz, dikiş dikmeyin.

Yeni çıkan emeklilik kanununa göre, miadınızı çoktan doldurduğunuz anlaşılıyor.

Karakterinizi tahlile devam etmek için retuşsuz ve makiyajsız bir resim çıkarabilirseniz, lûtfen yeniden yollayın.

NETİCE

Vermişler kendilerini güneşe, o hararetle kocalarını çekiştiriyorlardı. Semiha:

— Benimkiyle sık sık kavga ediyoruz; münakaşa ediyoruz ama, sonunda hiç bir netice çıkmıyor...

Dedi. Perihan:

— Ha, bak; diye övündü; ben de bizimkiyle sık sık münakaşa va tutuşurum ama, sonunda hep parlak neticelere varırız...

Semiha şaştı:

— Nasıl olur o?

— Anlamadın mı canım? dedi Perihan; her münakaşadan sonra kocama bir şey aldırmadıkça barışmam!

BAY MÜNİR HAYRİ EGELİ

Karakterinizi tahlil için, geceli gündüzlü, on beş gün resminize baktım. Bu yüzden, o gün bugün işlerim ters gitmiye başladı. Resminize bakıp, size uygun düşecek bir meslek bulamadık. Şiir yazıp şair olamayan, hikâye yazıp hikâyeci olamayan, piyes yazıp piyes yazarı olamayan, heykel yapıp heykeltraş olamayan, film çevirip rejisör olamayan cins bir yaratılışınız var.

Fotoğrafınızdan, âdemoğlunun sıvı kolundan olduğunuz anlaşılıyor. Çünkü müthiş bir sıvılık hassası görülüyor.

Gözlerinizde, dişilere karşı çok fazla za'fınız ve za'fiyetiniz olduğu okunuyor. Bundan sonra ,eski hâtıralarla, avucunuzu yalamanızı, dostça tavsiye ederiz.

CİBALİ KARAKOLUNDAKİ KOMSER BAY MUAMMER KARACA :

Fotoğrafınıza ilk bakışta, ağır başlılığınız, ciddiyetiniz hemen dikkati çekiyor. Hattâ üzerinizde resmî komiser elbisesi olmasa bile, meselâ siz plâjda bikini mayonuzla gezseniz, yine de sizin müthiş bir komser olduğunuz hemen anlaşılır, aile kabinelerinin bütün budak seyircileri çil yavrusu gibi dağılırlar.

Ne diye sanki, bu mesleğe elliden (fazla yaa...) sonra başladınız? Eğer vaktiyle Cibali karakoluna yerleşseydiniz, şimdiye kadar çoktaaan emekliye ayrılmıştınız bile...

Sizin seyyar bir mizacınız var. Bu sululuğu (pardon hafifliği) mesleğinizin ağırlığı ile telif edemedik.

KIYMETLİ OKUYUCULARIMIZDAN ADALET CİMCOZ :

Sayın Bayan,

Otuz şu kadar yıllık meslek hayatımda, ilk defa sizin güzel fotoğrafınız karşısında zor bir duruma düştüm. Ya nâzik bir erkek gibi hareket edip, suratınızda okuduklarımı yüzünüze karşı söylememem, yahut mesleğimin icaplarını yerine getirmem gerekiyordu. Mesleğime ihanet edemediğim için, ikinci yolu seçtim.

Eğer siz, fotoğrafınıza benziyorsanız, tabiatınız mülâyim görünüyor. Sporu, bilhassa yürüyüş sporunu çok sevdiğiniz için, sabahtan akşama, akşamdan sabaha kadar, o toplantı senin, bu balo benim, sürtüyorsunuz. Dedikodu yapmaktan, fitne fücuruktan çeneniz düşmüş.

Fazla konuşamadığınız için, şubat aylarında her halde çok sıkıntı çekiyorsunuz. İstediğiniz kadar, bol bol konuşabilmeniz için, gündüzleri altı ay süren Kuzey Kutbunda, Maya'nın şubesini açmanızı tavsiye ederiz.

OLDU, BİTTİ!

Mühim mevki sahibiydi. Reddedemiyeceği bir ahbabı, iş verilmesi ricasiyle bir başka adamı göndermişti. Halbuki adamı hiç de gözü tutmuyordu. Atlattı. Lâkin hazret atlayacak gibilerden değildi. Bir gün:

— Beni size tavsiye eden zat iş bulup bulamadığımı soruyor. Mektubuna ne cevap vereyim? diyordu.

Mevki sahibi hiç düşünmedi:

— Buldum dersiniz. Gerçi bizim teşkilâtta münhal vazife yok ama, şimdi neden dolayı münhal olmadığı hakkında bir komisyon kurarız. Sizi de o komisyonda vazifelendiririz!

HİKÂYECİK: İbret

Bay Safter, gazinoda oturmuş, çakıştırıyordu. Önüne, üstü başı perişan bir adam dikildi :

— Bir ekmek parası beyefendi!

— Para versem sanki fırınlarda ekmek mi bulacaksın, gel şurada bir bira ısmarlayım iç...

— İçki kullanmam...

Bir sigara uzattı:

— Affedersiniz, sigara içmem...

Bay Safter, biraz evvel sey yar bir piyango satıcısından aldığı bileti, cebinden çıkararak:

— Öyle ise, dedi. Şunu al da belki talihine bir şey çıkar, sefaletten kurtulursun...

Kabul etmedi:

— Teşekkür ederim, kumar oynamam...

Bay Safterin gözleri parladı:

— Öyle mi?. O halde biraz bekle, eve gidelim de bizim hanım seni görsün!

— Karnımı doyurmak için mi?

Bay Safter, kaşlarını kaldırdı:

— Hayır, ona içki içmeyen, sigara kullanmıyan, kumar oynamıyan herifin halini göstereceğim!..

S. M. Y.

Su İşleri Bakanına

Açık Mektup

Halim bey, deniz anası kadar yumuşak, yetmişlik bir koca kadar uysal bir adamdır. Her sene yazlığa giderler. Yazlıkta sinirleri düzeleceğine, tam tersine, şehre büsbütün sinirli döner zavallı Halim bey. Geçen hafta bizimkiler misafir gitmişlerdi. Akşam dönüşü bir kara haber getirdiler:

— Halim bey çıldırmış!

— Vah vah, vah!.. Nasıl çıldırmış?

— Musluklara baka baka «Su!.. Su!..» diye diye çıldırmış. Su İşleri Bakanına bir mektup yazmış. Sana gönderdi. Aman bu mektubu, Su İşleri Bakanına versin! Diye rica etti.

Su İşleri Bakanı da kim? Düşündüm, taşındım, bulamadım. Eski dostumun arzusunu kırmamak için, mektubunu olduğu gibi yayınlıyorum.

«Sayın Su İşleri Bakanı!

Siz su işleriyle, ben de sudan işlerle uğraştığımızdan, eskilerin nakş-ı ber-âb dedikleri tarzda, suya sabuna dokunmadan, su üstüne yazdığım bu mektubuma, havadan sudan bir cevap vereceğinizi umarım. Bizim ev, her sene, fidanlara su yürüdüğü mevsimde, suyu kesilmiş değirmene döner. Şimdiye kadar «Bu değirmenin suyu nereden geliyor?» diye sormayan ev halkı, hepsi su katılmamış birer muhalif oldular. Tevekkeli atalarımız, su uyur düşman uyumaz, dememişler. Bunca yıldır, ben farkına varmadan, saman altından su yürütenlerin «Suyu getiren de bir, testiyi kıran da bir» diye, bir bardak suda fırtına kopardıklarını görünce, ayağım suya erdi.

«Küçüksuya gidelim» diye tuttudular. «Evin suyu mu çıktı?» dedim. İçlerinde en beyni sulanmışı bile «Her yerde su gibi para harcarsın, bize gelince mi su yolları bozulur? Pişmiş aşa su katma!..» dedi. Nerede olursa olsun, ister evde, ister işte, muhalefetin kökünе kibrit suyu... Herkesin suyuna gitmek zor iş. Her ne kadar, benim bu işte sayım suyum yok, dedimse de, su koyvermeğe, sululuğa başladılar. Küçükleri eşek su dan gelene kadar dövdüm. Fakat büyükler beni suya götürür, susuz getirir takımından oldukların dan, ne kadar yüz suyu döktümse de kâr etmedi. Baktım beni bir kaşık suda boğacaklar, suyun dikine gitmekten vazgeçtim. Suyun başından tutmağa çalıştım.

Böyle zamanda sulara gitmek kolay mı? Desturun evliya türbesine su dökmüş gibi çarpıldım. Bin dereden su getirdim. «İki su bir ekmek yerini tutar, şimdi her şey sudan ucuz» dediler. Zaten sulu gözlüyümdür, gözlerim sulanmağa başladı. Yelkenleri suya indirmiye mecbur oldum.

Meğer bizim komşu Ali Subaşılar da Göksuya gideceklermiş. Ali Subaşı'nı görünce «Ayağına sısak su mu, soğuk su mu dökeyim!» dedim.

Onlar su mahallebisi, bizimkiler de su böreği yapmışlar. Hele imam suyunu da görünce, doğrusu be nim de ağzımın suyu aktı. Nevaleyi kadınlar, kenarları su işli bez lere sardılar. Ali Subaşı, sulak yerde büyümüş, iriyarı, taşı sıksa suyunu çıkarır. Suyolcu Mehmet Pehlivan, Alinin eline su dökemez. Paketleri, Ali Subaşıya yükledim. Ben de onun dümen suyunda gitmeğe razı oldum. Sulu sepken çiselerken yola çıktık. Aman ne bitmez su yolu... «İlâhi su kuşu, sen ettin bu işi!..» diye söylene söylene, yürümekten diz lerime kara su indi. Gide gide kara sulardan çıktık. Vakit, ikindi suları idi. Yolda bir akar su görünce, Ali Subaşı «Sakın alınma ama, su akar, aptal bakar» dedi. Sonra su dökmeğe başladı. «Yapma!..» dedim. «Akar su pis tutmaz» dedi. «Suda halkalar» şiirini okuya okuya, akar suya, küçüksu döktü. O sırada, yoldan su gibi akan, bir su perisinin boynundaki su taşı sulara düştü. Ali Subaşı, kadına sulanırken, bütün ümitlerim suya düştüğü için ben de:

«Durgun suya baktım ve dedim ah ölebilsem» mısraını okudum.

Sonunda, başı daz, etrafı saz, akışı az, rengi beyaz bir su başına oturduk. Ben suya saldırınca; «Su büyüğün, sus küçüğün!..» diye beni ittiler. Çapan oğlunun abdest suyu gibi, kahveler geldi. Ben bir yudum alıp telvesini bırakınca, Ali Subaşı, «Eşek hoşafının ne suları, suyunu içer tabi nesini bırakır» dedi. Ben de telveyi sulandırıp, üzerine sulu zırt lak sıktım, bulaşık suyu gibi içtim.

Sular kararmadan eve döndük. O gün suyuna tirit bir gezinti yaptık. Ben doğrusu sudan çıkmış balığa döndüm. Sulardan memnun olan annem «Su gibi aziz ol oğlum» dedi.

Su... Su... Sudan... Suyun... Suyunun suyu!.. »

Sayın Su İşleri Bakanı!. Bu sulu mektup daha çok uzun. Bey nim sulanmadan burada kesiyorum.

— Neden bukadar pahalı?..
— Sulu boya da ondan!..
(Sinan)

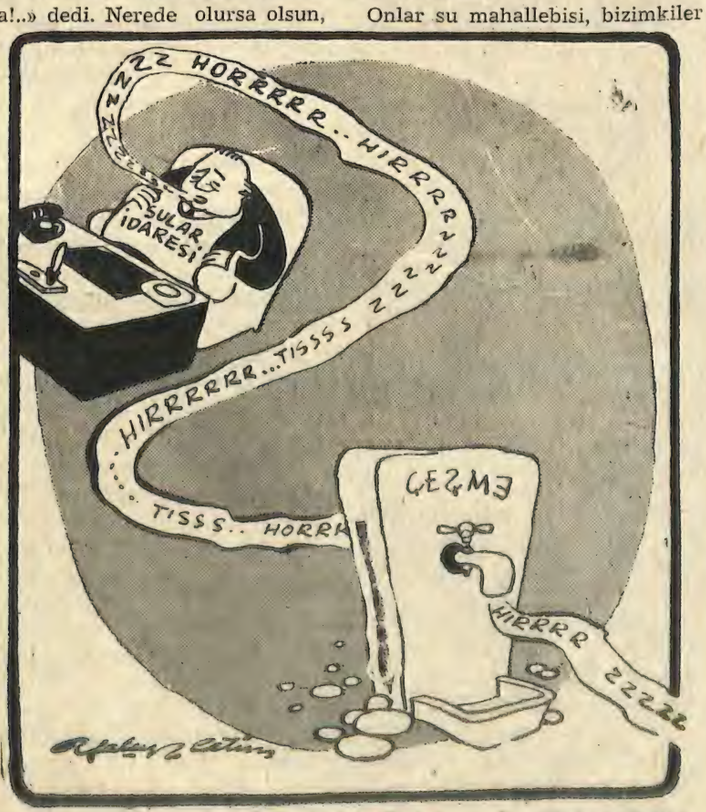

SES DALGASI!.. (Yalçın Çetin)

Nöbetçi — Eee, artık, bu Sular İdaresi de ekmeğimizle oynamaya başladı yahuu.
(Niyazi Yoltaş)

— Beyefendi, siz daktilodan anlarsınız, bari ben söyleyim siz yazın da şu iş bitsin!..

(Necmi Rıza)

— Bugün çıkan elli kuruşluk Bacak mecmuası on para, yirmi tane beşşş!..

(Orhan Enez)

Kurbanlık Karagöz

HİKÂYE

SABRİ bey, tam otuz sene evvel evlenmeğe karar vermiş, her sefer önüne bir sürü engel çıkmış, bir türlü evlenememişti. «Hayırlısı ile evlenirsem, bir kurban adağım olsun!..» demişti.

Cavidan, bir zamanlar Karagümrüğün pek tanınmış bir kızı idi. Neden tanınmıştı? Bir kere güzeldi. O elde bir. Ondan sonra da, bütün yenilikleri, modayı Karagümrüğe o getirmişti. Karagümrük delikanlıları «Yu ar olveys in mayhart» şarkısını ilk defa onun ağzından dinlediler. Senenin moda rengi patlıcan moru, kaz ayağı sarısı hep Cavidanın elbiseleriyle Karagümrüğe girdi. Karagümrük kızları, kasımpatı gibi kestirip, saçlarını darmadağınık etmeği, bir zaman da bir kurdelâ ile arkada bir tutam saçı at kuyruğu gibi bağlamağı hep ondan öğrendiler. Hulâsa, seke seke yürürken kalçaların mambo oynaması, terlik bozması arkası yok iskarpin, arkadaşlara kızılderili taklidi yuhiyyy! diye seslenmeler, «Hellow!» «Darling» gibi milletler arası kelimeler, hep Cavidanın sayesinde Karagümrüğe girdi. Bu güzel kız, Karagümrüğün elçisi olarak, bütün medeniyeti fakir semtine taşıdı. Eğer o olmasaydı, kimbilir zavallı Karagümrük kaç yıl daha karanlık dünyasında uyuşuk kalacaktı.

Bir gün, bütün Karagümrüğü şaşırtan bir olay oldu. Karada japone, denizde bikini Cavidana bir hal olmuştu. Siyah, kalın, yünlü bir çarşafa bürünmüş cami cami, türbe türbe dolaşmağa başlamıştı. Kara bir hayalet gibi, yolda giderken, yalnız tek gözü görünürdü. Erkek sinekten bile kaçıyordu. Ojeler silinmiş, manikürler kalkmış, tırnaklar kökünden «sünneti şerif» üzere kesilmişti. Yalnız Ramazan, Ramazanı karşılamak için üç aylar değil, bayram günlerinden başka bütün sene oruçluydu.

Annesi babası, kızlarının bu halinden telâşa düştüler. Nasihat, söz, tehdit,, hattâ dayak hiç biri kâr etmedi. Zorladıkça, daha çok kapanıyor, türbelerden ayrılmıyordu.

Kızı hocalara okutmağa götürdüler, kâr etmedi. Hocalar:

— Keşke cümle nisvan böyle olsa... Daha ne istersiniz? diyorlar, onlar okuyup üfledikçe Cavidan abdest üstüne abdest tazeliyor, yalnız kendisinin değil, bütün bî namazların nafile namazlarını kılıyordu

Göstermedik doktor kalmadı. Hiçbiri bir çare bulamadı. Sonunda bir ruh doktoru, Cavidanın annesine:

— Kızınızı hemen evlendirin! Yoksa böyle kapana kapana, timarhaneye kapamağa mecbur olursunuz! Dedi.

Kız evlât... Böyle zamanda koca bulmak kolay mı? Hem sonra, babasına bile tırnağının ucunu göstermiyor. Bunu kim nereden görüp, beğenecek?

İşte bu sıralarda Sabri bey, Karagümrükte böyle melek haslet bir kız olduğunu duydu. O da otuz şu kadar senedir, helâl süt enmiş bir bâkire arıyordu. Altmış sekiz yaşındaydı. Bu zamana kadar hamdolsun harama uçkur çözmemişti. Çalışmış, çabalamış, müstakbel haremini refah içinde geçindirecek bir servet sahibi olmuştu.

— Dünya evine girdiğim gün, bir koç kurban etmek adağım olsun! Demişti.

Altmış sekiz yaşına kadar adağını yerine getiremedi. Artık ihtiyarlamıştı. Dişleri takma idi, tıknefes olmuştu, beli bükülmüş, saçı dökülmüştü ama, parasının, malının hesabı yoktu. Araya bir dostunu aracı koydu. Karagümrüklü, bir zamanın meşhur «Bikini Cavidan» diye nam salmış güzelini «Allahın emri, peygamberin kavli» ile istetti.

Eskiden olsa dünyalarda vermezlerdi. Cavidanın arkasında mart kedileri gibi erkekler dolaşırdı. Ama şimdi, böyle giderse Cavidan evde kalacaktı. Doktor da, evlenmesini sağlık vermişti. Uzun etmediler. Cavidan da, anababa emrine karşı gelmedi. Bir an içinde düğün dernek oldu. Cavidan Karagümrükten, Osmanbeydeki Saadet apartımanının dördüncü katına taşındı. Sabri bey, gerdeğe girdiğinin ertesi sabahı, adağını yerine getirmek için paraya kıydı, hususî beslenmiş bir Sakız koçu aldı. Bir karış, bembeyaz, ter temiz tüyler. Sırtı kınalı, kuyruğu kırmızı kurdelâlı... Gözler sürmeli... Boynuzlar yaldızlı. Sabri bey şerefiyle mütenasip bir koç almıştı. Düğün günü, apartımanın

bahçesi olmadığı için Karagöz boş odalardan birine konuldu. Akşam, misafirler evlerine çekilip gittiler. Yeni evliler de yatak odalarına çekildiler. Altmış sekiz yaşındaki Sabri bey, tam kırk sene, işte bu gece için hazırlanmıştı Ne olacaksa bu gece olacaktı. Ama nasıl olacaktı? Sabri bey, Cavidanın yanına oturmuş, onunla daha ilk defa konuşuyordu. İlkin ağzından anlaşılmaz sesler çıkardı, vızıldadı, mırıldandı. Sonra açıldı, derdini anlatmağa başladı. Kırk sene bu geceyi sabırsızlıkla nasıl beklediğini, sabahleyin zifaf yatağından kalkar kalkmaz, Karagözü kurban edeceğini, dilinin döndüğünce edebiyat yaparak anlattı.

Cavidan içinden:

— Allahım!.. Karagözü kurban etmeyi şu herife kısmet etme! Diye dua ediyordu.

Sabri beyin bir oranğotana benzeyen yüzünü, kalçalarından aşağı kadar sarkan, uzun kollarını, damarlı kıllı ellerini görünce, içindeki eski bikini Cavidan kıpırdamıştı.

Artık Sabri beyin tahammülü kalmamıştı. Kırk senedir hız almıştı. Ne yapmak lâzımsa yapmalıydı. Sevgili zevcesinin çok mutaassıp ve dinî ananelere bağlı olduğunu bildiği için, gerdeğe girmeden önce, eski âdet üzere iki rikât namaz kılacaktı. İpekli güveyi seccadesi evvelden hazırlanmıştı. Seccadeyi yaydı. Kıbleye döndü. Ellerini kulağına götürüp, yüksek sesle:

— Allahüekber! Der demez, dışarıda müthiş bir şangırtı, bir gürültü koptu. Arkadan bir kapı tekmelendi. Salonda bir koşuşma başladı. Zavallı Sabri beyin korkudan çoktan abdesti bozulmuştu. O anda aklına neler gelmedi? Karagömrüklü bikini Cavidan için ona çok şeyler söylemişlerdi. Acaba söylenilenler doğru muydu? İster misin, bu gece Cavidanın belâlıları pencereyi kırıp içeri girsinler? Dışarıdakiler, işi azıttı.

— Küt, küt, küütt!.. Yatak odasının kapısını tekmeliyorlardı.

Sabri bey:

— Acaba namazı bozsam mı, yoksa devam mı etsem!.. Diye düşünüyordu. Zaten namazda, abdest de bozulacağı kadar bozulmuştu. Kendi kendine içinden:

— Ulan Sabri, sanki namazı bozsan, bu elin kopuklariyle ne halt edeceksin? İyisi mi, daha gerdek gecesinden kabadayılığa toz kondurma! Namaza devam et!. Diye geçirdi. Korkusundan yaptığı kabahati karısı görmesin diye bacaklarını sıkıştırdı, namaza devam etti. Fakat dışarıda birisi, gerilip gerilip kapıyı tekmeliyordu. Aksiliğe bakın ki, Sabri bey; hep kamette duruyor, ne rükua eğilibilir, ne de secdeye varabiliyordu.

E, bu namaz da hep böyle ayakta devam edemezdi ya... Dışarıdan kapı tekmelendikçe, Sabri bey de daha yüksek sesle okumağa başladı.

— Allahım! Beni gerdek gecesi karıma rezil etme!.. Ya şuracıkta benim canımı al, ya da şu hergeleleri kahhar isminle kahret!.. Diye yalvarıyordu ki, bu sırada tekmelere dayanamıyan kapı çatırdadı, küüt!.. diye ardına kadar açıldı. Sabri bey namazdaydı, başını çeviremezdi. Dizlerinin bağı kopmuştu. Birden arkasına müthiş bir yumruk indi. Yere yuvarlanırken, pantalonuna sivri bir şey girdi, pantalon da, don da cartt!.. diye yırtıldı. Sabri bey:

— Eyvah!.. Bıçakladılar! Dedi.. Artık olan olmuştu. Sabri bey yattığı yerden bakınca, karşısında, üzerine şahlanan Karagözün altın yazıldızlı boynuzlarını gördü. Hırsını alamıyan Karagöz, gerilip gerilip Sabri beye tosluyordu. Zavallı ihtiyar, yara bere içinde bir saman çuvalı gibi, ora dan oraya sürüklendi, kendini kaybetti.

Ogün bugün, zavallı Sabri bey hâlâ yatak odasına giremez.

ATEŞSİN

KALDIRIM TİCARETİ!..

(Turhan Selçuk)

ANLIYALIM!

Yürükali plâjında bir müşterinin saatini çalmak suçu ile şipşak mahkemesine verilmişti. Fakat saatı onun çaldığına dair hiç bir delil bulamadılar. Bunun üzerine hâkim:

— Aleyhinde delil mevcut olmadığından beraetine...

Diye karar verdi. Lâkin ipsiz bu ifadeyi anlamamıştı. Kuşkulu kuşkulu sordu:

— Yani açık söyle hâkim bey, saat bende kalacak mı, kalmıyacak mı?

BÜYÜK MÜSABAKA

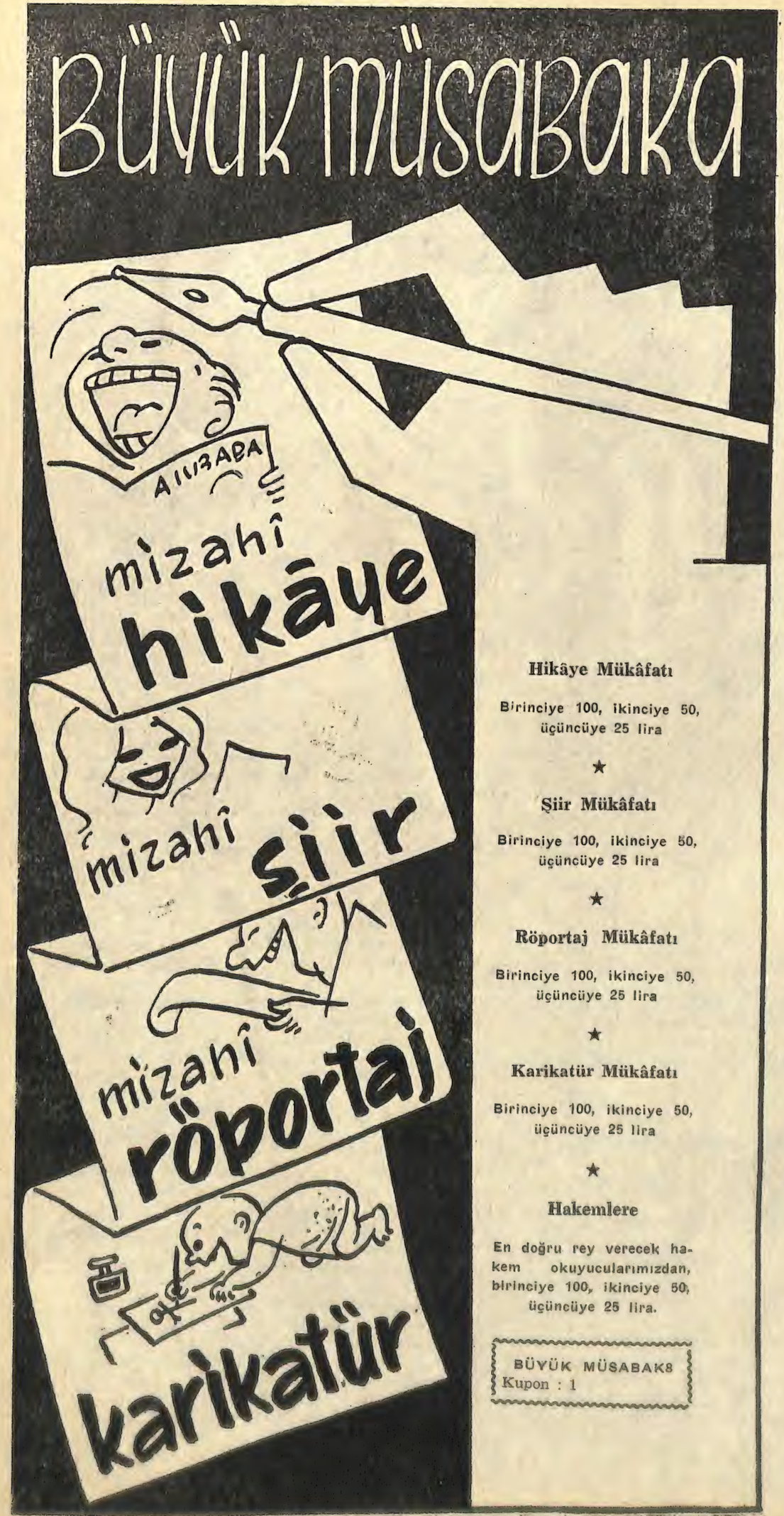

Hikâye Mükâfatı

Birinciye 100, ikinciye 50, üçüncüye 25 lira

★

Şiir Mükâfatı

Birinciye 100, ikinciye 50, üçüncüye 25 lira

★

Röportaj Mükâfatı

Birinciye 100, ikinciye 50, üçüncüye 25 lira

★

Karikatür Mükâfatı

Birinciye 100, ikinciye 50, üçüncüye 25 lira

★

Hakemlere

En doğru rey verecek hakem okuyucularımızdan, birinciye 100, ikinciye 50, üçüncüye 25 lira.

BÜYÜK MÜSABAKA
Kupon : 1

Müsabaka Şartlarımız

AKBABA, bu sayısında yeni ve büyük dört müsabaka açıyor: Mizahî hikây, Mizahî şiir, Mizahî röportaj, ve Karikatür.

1 — Bu müsabakalar yal nız amatörlere mahsustur.

2 — Okuyucularımız, bu dört müsabakanın hepsine, yahut istediklerine girmekte serbesttirler.

3 — Yazılar, mutlaka ma kine ile ve kâğıdın bir yüzüne yazılmış olmalı, karikatürler çini mürekkebile beyaz kâğıda çizilmeli ve boya kullanılmamalıdır.

4 — Bu sayıdan itibaren, müsabakamız için sıra ile dört kupon neşredilecektir. Bu kuponlar tamam olduktan sonra, cevaplara ilişti-rilerek gönderilmelidir.

5 — Müsabakamızın 4 ncü kuponu 26 Ağustos per şembe sayımızda çıkacaktır. Uzak illerimizdeki okuyucularımızın müsabakamıza katılabilmeleri için, cevaplar 10 eylûl cuma gününe kadar kabul edilecektir.

6 — Müsabakamıza eserlerile katılmıyan okuyucularımız hakem olarak katılacaklardır. Şöyle ki:

İlk elemeyi seçkin bir hakem hakem heyeti yaptıktan sonra, ayırdığı eserler sıra ile Akbabada neşredilecek ve birincileri, ikincileri, üçüncüleri okuyucularımız seçeceklerdir.

HEDİYELERİMİZ:

Mizahî hikâye birincisine 100 lira, ikincisine 50 lira, üçüncüsüne 25 lira.

Mizahî şiir birincisine 100 100 lira, ikincisine 50 lira, üçüncüsüne 25 lira.

Mizahî röportaj birincisine 100 lira, ikincisine 50 lira, üçüncüsüne 25 lira.

Karikatür birincisine 100 lira, ikincisine 50 lira, üçüncüsüne 25 lira.

Hakemlik edecek okuyucularımızdan, bu dört eser üzerinde en isabetli rey verenlerden birinciye 100, ikinciye 50, üçüncüye 25 lira.

AKBABANIN ROMANI

SİHİRLİ HAVUZ

Yazan: Thorne SMİTH *Çeviren: Azize ERTEN*

— 6 —

Bagajı bir depoda görmüştü. Asıl sahibi, borçlarını ödeyemediği için, birçok eşyalarıyla beraber heykeli de satılığa çıkarmıştı. Mr. Pebble, onu görür görmez almayı kafasına koydu.

Bagaj, açık otomobilin arkasına yerleştirilirken Mr. Pebble'a sormuşlardı:

— Üzerindeki örtüyü istemez misiniz?

— İsterim ama küçük hanımın bundan memnun olacağını hiç sanmıyorum.

Mr. Pebble, daha sonra heykeli eve götürüp metresiyle tanıştırmıştı. İşte o günden sonra da Bagaj, Nockashima ve Henry gibi evin malı olmuştu.

Birden adamcağız silkindi. Bagaj'ın kahverengi vücudunun, havuzun kenarındaki yerinden ayrılıp kendine doğru ilerlediğini farketmişti... Herhalde hayâl görüyordu.

Oturduğu kanapeden yarı kalkıp etrafına bakındı. Evet, heykel eskidenberi durduğu yerde yoktu.

— Aman Allahım, diye mırıldandı, yoksa kızcağız suya mı düştü?... Bu gece hakikaten pek acayip hâdiseler oluyor...

Yanıbaşında, alçak bir ses, emretti:

— Otur oturduğun yerde, moruk... Havuza düşmedim... Seni ziyarete geldim.

Mr. Pebble, yerine oturdu. Hâdiseyi büyük bir serin kanlılıkla takibediyordu.

— 1 —

— Merhaba, Bagaj, dedi, galiba gelmekte biraz geciktin. Ben artık ihtiyar bir adamım.

Adam, yanındaki güzel, şehvet saçan vücuda baktı. Hasta kalbi şiddetle atıyordu. Halbuki doktor ona hiç heyecanlanmamasını sylememiş miydi?... Ne saçma... Doktorun kendi burada olsaydı da bak... Kızın karşısında kimbilir ne hale gelirdi?...

Yabancı ses, yeniden konuştu:

— Gençken benimle ilgilenmeye vaktin yoktu. Aşağıdaki o küçük pavyonda her gece ne yapardın, bilmem ki?...

— Bunun cevabını sen iyice biliyorsun. Sırtına bir elbise geçirmek istemez misin ?

— Sen de beni daha iyi tanırsın... Hayatım boyunca, vücuduma bir defa olsun kumaş değmedi... Şimdiden sonra niçin kendimi sıkıntıya sokayım?

— Zaman çok değişti, yavrum... Kadınlar, şimdi elbise giyiyorlar... Hoş, fazla birşey giydikleri de yok ama neyse...

— Ah, keşke yine eskisi gibi genç olsaydınız?...

— Ne iyi olurdu... Bana öyle bakma... Sana bir faydası dokunmaz, üstelik bu hal benim âsabımı da büsbütün bozuyor. Hem niçi nbana iykence yapmak istiyorsun?

— Kıskanıyorum... Kaybettiğin gençliği kıskanıyorum... Eski günler geri gelmeli...

— Şimdi beni dinle... Gençleşmeyi herkes gibi ben de isterim. Hattâ belki başkalarından da çok isterim bunu. Fakat maalesef böyle biryey olamaz. Benim için geri dönüş yok. Hatırâlarımı bile saklayamıyacak kadar zayıf kalpli bir zavallı ihtiyarım.

— Senin hâtıraların en kuvvetli kalbi bile mahveder. Vücudunda artık hiç arzu kalmadı mı?

— Kalmadı, fakat zihnimdeki düşünceler değişmedi. İşte işin asıl berbat tarafı da bu ya... Şu anda senin neler istediğini, neleri hakettiğini biliyorum ama elimden birşey gelmiyor.

— Peki ben neyim?

— 2 —

— Sen, civa gibi, insanı çıldırtan bir mahlûksun... Biraz meşgul olmalı seninle...

— Doğru, söyledin, moruk... Buna hakikaten çok ihtiyacım var.

— Fakat maalesef aradıklarını burada bulamıyacaksın... Tabiî biraz ahlâkını düzeltmeme izin verirsen o zaman iş değişir...

— İnsan olmayan birşeyi nasıl düzeltebilir?... Bende ahlâk mefhumu diye birşey yoktu... Onun için de daima namuslu bir kız olarak kaldım.

— Belki de haklısın. Bana metresimi hatırlatıyorsun...

— Ne... O bunak...?

— Lûtfen daha kibar konuş.

— Peki, peki... Eğer sen kadınları iyice tanısaydın, beni de hepsine benzetecektin. Aslında biz kadınlar, erkeklerin zannettikleri gibi kuru mahlûklar değiliz... Hem pek çok lâkırdı da biliriz hani...

— Sanki ben bunların farkında değil miyim?... Sen bildiğin lâkırdıları kullanmaya da bayılırsın... Metresimle konuşsan fena olmaz. Yahut daha iyisi karımla konuş.

— O karıların ikisiyle de benim alâkam yok. Onlar senin gençliğini paylaştılar. Bana kalan ne? Moruk, turşu gibi bir herif...

— Sen niçin orduya yazılmıyorsun?... Orada istediğin gibi erkek bulursun...

— Senelerdenberi gözüm sende... Benden kaçıp kurtulmanı istemem.

Kadın, Mr. Pebble'a biraz daha yanaşıp, buz gibi koluyla sarıldı.

— Allah beni korusun... Eğer Spray denen o kadın bizi bu halde yakalarsa mahvolduğumun resmidir...

— İnşallah yakalar... Doğrusu onu üzgün görmek bana zevk verecek.

— Ben korkuyorum. Zaten kadının kâfi derecede içi sıkıldı bugün.

— Sahi mi?... Mis gibi kokuyorsun... Soyunsana...

— 3 —

Mr. Pebble, dehşet içinde kanapenin öbür tarafına seyirtti.

— İstediğin kadar kötülük düşünebilirsin ama şunu da bil ki ben temiz, namuslu bir ihtiyarım. Sen ise cin gibi bir genç kadınsın ... Aramızda müşterek bir vasıf yok.

— Kulağını ısırmak istiyorum. Bu, işe başlamanın en güzel usulüdür.

— Dişlerini kendine sakla... Hem kuzum sen hangi işe başlamaktan bahsediyorsun?...

— İğfal etmeye benzer birşeyden... Yani sen ihtiyar, sakat kuşlar gibi pısırık davranmaktan vazgeçtiğin takdirde...

— Ben ihtiyar, işe yaramaz bir adamım. Niçin artık yerine dönmüyorsun?...

— Benim vücudum, senin yanında olmalı.

— Öyleyse mezara yakışır desene... Eğer bu hal biraz daha devam ederse, cansız bir halde yere yuvarlanacağım.

— Hadi yere beraber düşelim...

— Ah Yarabbi, yirmi yaş daha küçük olsaydım... Hiç olmazsa on yaş...

— Eve t... Devam etsene... O zaman ne yapacaktın?

— Sana ne? O zaman güzel bir ders verirdim...

— Vereceğini nereden biliyorsun?

— Ah, sen görürsün... Hayatım pahasına olsa bile, haddini bildireceğim...

Mr. Pebble, yerinden fırlayıp, ceketini, gömleğini çıkardı.

Bağaj, cesaret veren bir sesle:

— Haydi, çabuk ol, diye bağırdı. Bacaklarını uzat, pantalonunu ben çıkarayım.

Kızın bu ateşli hali Mr. Pebble için çok fazlaydı... Bitkin bir tavırla kanapenin üzerine çöktü:

— Ne teklif... Ve ne manzara... Ben, ayaklarımı uzatmışım, sen de pantalonumu çıkarmaya çalışıyorsun... Bu ne kuzum, bir oyun mu?

(Devamı var)

— 4 —

YAZISIZ!..

(Fransız)

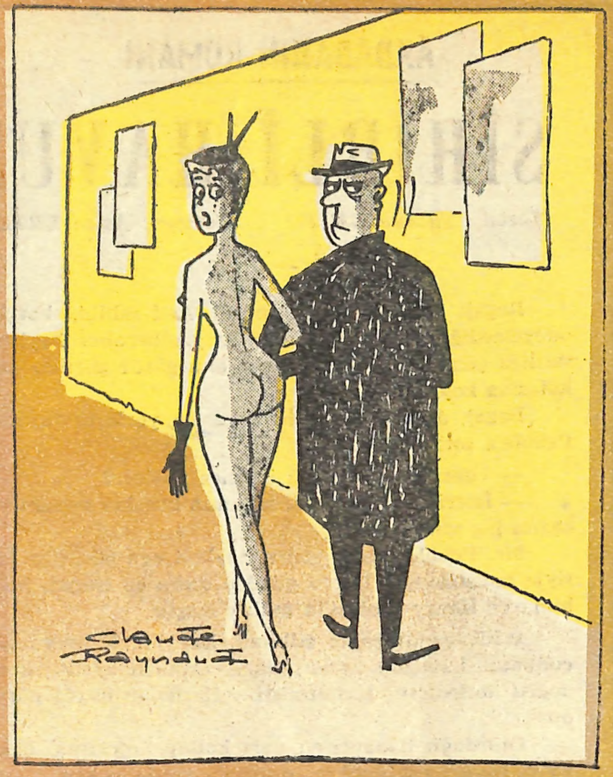

— Yine insaflı hırsızmış, seni soymadı!..

(Fransız)

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

YAZISIZ!..

(Fransız)

— Kocacığım, bir boyunbağı verir misin?.. Mayom kurumamış!..

(Fransız)

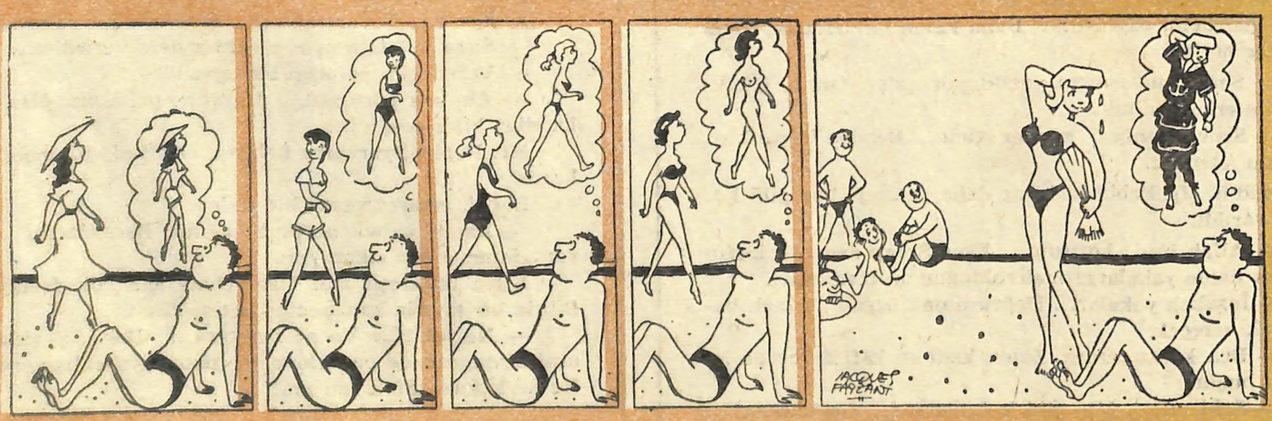

YAZISIZ!..

(Fransız)

Perdede büyük muvaffakiyetler kazanan Lâle Oraloğlu bu sene: Leylâklar altında, 6 Ölü var, Nilgün filimlerinde oynuyor

Lâle Oraloğlu

PURO İÇİN NE DİYOR...

"PURO, fevkalâde bir Tuvalet Sabunu olmakla beraber, aynı zamanda, terkibinde krem hassaları bulunan müessir ve pratik bir güzellik müstahzarıdır. Cildinizi korumak, genç ve güzel kalmak için PUROdan çaşmayınız.

1 PURO, cilt üzerindeki siyah benek ve güzelliği bozan sivilcelerin teşekkülüne mani olur

2 PURO, cildin derinliklerine kadar nüfuz ederek yabancı ve zararlı maddeleri temizler

3 PURO, cildin gizli kalan güzelliğini ve cazibesini meydana çıkarır

BOL KÖPÜKLÜ
NEFİS KOKULU

PURO Güzellik Metodunu bugünden itibaren siz de tatbik edinız.

PURO

TÜVALET SABUNU 100 DE 100 SAFTIR

4-10

Rahat Uyuyor!

Çünkü, kendisi hayat, evi yangın, gemisi ve otomobili kazaya karşı sigortalı

ANADOLU

Anonim Türk Sigorta Şirketi, en müsait şartlarla emrinizdedir.
Telgraf: İmtiyaz — İstanbul — P. K: 845 Galata

Türkiye İş Bankası

1.500.000 liralık plânın son üç çekilişi:

25 Ağustos: Bahçeli 6 Ev

1 Kasım: Bahçeli 6 Ev

30 Aralık
Bahçeli 8 Ev

Hesabınızda daima en az 150 lira bulundurunuz

Etibank, T. Ticaret ve İş Bankalarile Milli Reasürans Şti. nin kurduğu

Ankara Sigorta Şti

Hayatını, Malını Düşünenlerin sığınağıdır

İŞ MERKEZİNİN YENİ ADRESİ

Galata — Bankalar Cd- No. 80
ANKARA SİGORTA HANI

TELEFON :
Müdür : 42664
Santral : 47580
Telgraf :
Antas — İSTANBUL

Seba Melikesi Belkıs!

Eşsiz sinema romanı... Dünyanın en güzel sinema yıldızının bir tablo kadar güzel resimlerile süslü.

Fiatı: 50 Kuruş

Not: 50 kuruşluk posta pulu göndermek kâfidir.

Akbaba
siyasi mizah qazetesi

— Bütün müşterilerimizin içyüzlerini bilirim: Meselâ bu hiç sutiyen kullanmaz!
— Fransız karikatürü —